

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

İç Savaştan Kaçarak İç Savaş Durdurulmaz!

Cumhur İttifakı Gitmeden Kayyımlar Bitmez!

**Kayımlara Karşı
Emekçilerin Burjuva Siyasetinden Bağımsız
Seferberliğini Örelim!**

Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis!

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) EYLÜL 2019 ÖZEL SAYI 1 www.kozgazetesi.org

Barış Temennileriyle İç Savaş Durdurmak İsteyenler

İç Savaşın Kurbanı Olurlar

1 Eylül'e Kayyımlarla Giriyoruz. Yerel seçim sürecinde "Her şey çok güzel olacak" hayalini yayanlara inat Erdoğan Van'a, Mardin'e ve Diyarbakır'a kayyımları atadı. Yerel seçimlerde zaten Kürdün adı yoktu, 31 Mart'ın hemen ardından HDP'nin kazandığı seçimler daha sandıklar sayılırken silah zoru ve özel hareketlerin marifetiyle AKP tarafından gasp edildi. Nisan ayında bir adım daha atıp Bağlar'da, Tuşba'da HDP'lilerin mazbatalarını iptal ettiler. Şimdi de HDP'nin kazandığı üç büyük belediyeye kayyım atandı.

"Halkın İradesine Darbe" Safsatasını Terk Edelim. Burjuva demokrasileri burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva diktatörlüğünde seçimlerde halkın iradesi tecelli etmez. Burjuva diktatörlüğü altında en çok oyu kim alsın, seçimlerin galibi kim olursa olsun seçimleri kaybeden daima bu düzenin ayakta kalması için çalıştırılan ve sömürülen emekçilerdir. Erdoğan gerilemeye devam ederken ve Amerikancı rakipleri emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını temsil etme iddiasında olanların kendilerini geri çekmesiyle nispeten öne çıkarken, son seçimlerde emekçilerin ve ezilenlerin kutlayacağı veya paylaşabileceği bir zafer yoktur. Dahası Erdoğan İstanbul Büyükşehir belediye başkanlığı seçimlerini tekrarlatınca olduğu gibi, Diyarbakır, Van ve Mardin belediyelerine kayyım atayınca bu rakiplerinin iddia ettiği gibi bir darbe yapmış değildir. Zira Erdoğan yıllardır gerileyen ve ayakta türlü türlü cambazlıklarla ve rakiplerinin zavallılığı nedeniyle duran bir politikacıdır. Darbe yapmaya mecali yoktur.

Kayımlar İç Savaşın Bir Parçasıdır. Suriye'de samar oğlanına dönen kof pehlivanın kayyımların gürlüğüyle ayıplarını örtmek istediği açık. Ancak nedensellik ilişkisini tersinden kurmalı. Hükümetin içerideki saldırgan politikaları dış politikadaki başarısızlıklarının sonucu değildir. Sınır dışındaki maceracı hamleler, hükümetin içerideki savaş politikalarının uzantısıdır; hatta bu politikaları başlatanların bekledikleri sonucu alamamış olmalarının bir sonucudur. Kayyımları bu nedenle yeni ortaya çıkmış bir gelişme olarak görmek yerine çaresiz bir biçimde gerileyişini durduramayan Erdoğan'ın başlatıp, umarsızca körüklediği iç savaşın bir parçası olarak değerlendirmeli.

İç Savaş 7 Haziran 2015'te Başladı. Türkiye'de iç savaş Erdoğan hükümetinin 7 Haziran 2015'teki seçim yenilgisinin ardından halka savaş açmasıyla başladı. 7 Haziran'la birlikte Erdoğan, bir daha tek başına seçim kazanamayacağını ve ayakta kalmasının yegane koşulunun emekçi ve ezilenlere, onların örgütlerine savaş açmak ol-

duğunu anladı. Erdoğan'ın MHP'nin siyasi çizgisine teslim olması iç savaşın birinci nedeniydi. Bununla birlikte sanılan aksine Devlet Bahçeli Cumhur İttifakı'nın pasif bir bileşeni değildi. Erdoğan'ı kendisine mecbur etmek ve onun önündeki alternatif ittifakları dinamitlemek için Bahçeli Erdoğan'ı içeride ve dışarıda daha saldırgan bir politika izlemeye zorladı. Bu da iç savaş sürekli kılan ve şiddetlendiren ikinci etmendi.

İç Savaşın Başlamasının En Önemli Nedeni Soldaki İç Savaş Fobisidir. Yıllardır güç kaybeden Erdoğan, 7 Haziran'ın ardından bir iç savaş başlatmaya cesaret ettiyse bunun nedenlerini sadece Cumhur İttifakı'nın ihtiyaçlarında aramamalı. Erdoğan karşısında net bir siyasi konumlanışı ve eylem çizgisi olan özgüvenli bir halk muhalefeti görseydi bir iç savaş başlatmaya cesaret edemezdi. Oysa "Seni başkan yaptırmayacağız" şiarıyla ilerleyenler seçimden sonra olası bir AKP-CHP koalisyonunu bozmamak için tüm eylem ve etkinliklerini iptal ettiler. Suruç ve 10 Ekim katliamlarından sonra iç savaş çıkmasını diye kitlelere evde oturun çağrısında bulundular. 15 Temmuz'un ardından yine bir iç savaşa geçit vermeyecek için darbeye karşı meşru hükümetin yanında olduklarını söylediler. Halbuki iç savaş çoktan başlamıştı ve derinleşiyordu. Muhalefetin bu ürkek tutumu Cumhur İttifakı'nın daha da pervasızlaşmasına yol açtı.

İç Savaş Sürerken Amerikancı Millet İttifakı İç Savaş Yokmuşçasına ve İç Savaş Fobisiyle Hareket Ediyor. Türkiye'de tutuklu sayısı 12 Eylül'dekinin üç katını geçmiş durumda. Denetimli serbestlikle dışarıda tutulan altı yüzbin aşkın kişi hesaba katılsa bu oran dokuza ona çıkacak. Tutuklu HDP'lilerin sayısı rekora koşuyor. İnfazlar, katliamlar diz boyu. Hükümetin hukuksuz uygulamaları katlanarak artıyor. Mazbatalar iptal ediliyor, kayyımlar atılıyor. Kısacası iç savaşın şiddetinde en ufak bir değişiklik yok. Ama sözümona Erdoğan'ın karşısında duran Amerikancı Millet İttifakı tüm bunları yok sayıyor. Hükümetin tüm bu saldırıları karşısında "toplumsal barışı bozmayacağız, iç savaşa geçit vermeyeceğiz." açıklamaları yapıyor. Oportünizmin, yani burjuva siyasetinin zehirlediği solun ezici çoğunluğu da bu söylemi kısmen yahut tamamen tekrarlamakta beis görmüyor.

Amerikancı Muhalefetin Yayıdığı Hayaller Temelsizdir. Bugün Millet İttifakı tüm umudunu Gül-Davutoğlu ikilisinin AKP'li huzursuzları peşinden sürükleyerek AKP'yi parçalamasına bel bağlamıştır. Sıkışan Erdoğan'ı kuşatarak yumuşatmak, onun karşısına İmamoğlu gibi bir aday

çıkarak 2023'te Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanmak hayalleri kurmaktadır. Bu hayallerin hiçbir inandırıcılığı yok, zira 7 Haziran'dan hatta öncesinden bugüne kadarki tablo açıktır: Erdoğan geriledikçe saldırganlaşmaktadır. Kayyımlar, "Ankara'yı, İstanbul'u kaybeden Erdoğan Amed'e daha zor kayyım atar" hayallerini tuzla buz etmiştir. Beklenenin aksine Babacan'ın parti girişimi AKP'yi parçaladıkça Erdoğan'ın Cumhur İttifakı'na bağımlılığı büyüyecek, iç savaş şiddetlenecektir.

İç Savaşın Kaçanlar Onun Kurbanı Olurlar. Sınıflar mücadelesi tarihinden çıkarılacak ders ise basittir: "Ya devrimler savaşı durdurur ya da savaşlar devrime yol açar." Tarihte baş kampanyalarıyla engellenmiş ya da durdurulmuş tek bir savaş örneği bile yok. Birinci paylaşım savaşından önce pasifizm propagandası yürüten tüm akımlar savaşta kendi hükümetlerinin değerinde yer aldılar, emperyalist savaşın bir parçası haline geldiler. Bu durumun tek istisnası savaştan önce de savaş sırasında da devrimi hedefleyen bir mücadele yürüten, bu mücadeleyi yürütecek devrimci bir partiye sahip olan Bolşevikler oldu. Bolşevikler savaşın baş temennileriyle değil devrimci bir ayaklanmayla son bulacağını biliyorlardı. O yüzden savaş sırasında da savaşı iç savaşı çevirme parolasıyla hareket ettiler. Bolşeviklerin dışında kalan akımlar ise ya işçi hareketlerinin ezilmesi sürecinin aktörü ya da karşı devrimci terörün kurbanı oldular.

Sol Akımların Ezici Çoğunluğunun Eli Kolu Bağlı Durumdur. Çünkü neredeyse hepsi bolşevik-komünist siyasetle vedalaşmış, iktidar hedefi gütmeyen tasfiyeci projelerin içinde "toplumsal muhalefeti büyüme" bahanesiyle yer almıştır. Aynı çoğunluk yıllardır yarattığı iç savaş fobisi nedeniyle çoktan pasifist bir siyasi çizgiye geçmiş durumdadır. Önce 31 Mart'ta sonra da 23 Haziran'da parlamentarist, pasifist hayaller yayan Amerikancı Millet İttifakı'na destek vererek kendini iyiden iyiye silahsızlandırmıştır. Bu çizgiden kopmadan kayyımlara karşı devrimci bir çizgide mücadele etmek mümkün değildir.

Kayımlara Karşı Birleşik Mücadele Sloganı Bugün İçin Yetersiz Ve Kafa Karıştırıcıdır. 31 Mart seçimlerinden önce kimse kayyımların adını ağzına almıyorken, kayyım tehditini püskürtmekten söz etmek kendi başına bir ayrı çizgiydi. Bugün İmamoğlu'su, Kılıçdaroğlu'su, Davutoğlu'su, Gül'ü, Karamollaoğlu'su hep beraber kayyım karşıdır. Öyle ki İğdir'da HDP'ye karşı MHP'yi destekleyen Akşener bile kayyımların sebebi karşısında izahat beklemektedir. O

halde bugün kayyımlara karşı birleşik mücadele sloganıyla yetinmek aslında Erdoğan'ın kayyım saldırısını CHP, Saadet ve AKP'den çıkacak yeni partiyle birlikte göğüsleme hedefini anlatır. Esas olarak tasfiyecilerin HDP'yi Amerikancı muhalefetin içine çivileme niyetiyle örtüşür. "Kayyım saldırısı asıl olarak İstanbul ve Ankara'yı hedefliyor" diyen CHP'liler HDP'nin kayyım karşısındaki mücadelesini CHP'nin önceliklerine uygun şekilde yedekleme amacını taşıyor.

Kayımlar Ancak Hükümete Karşı Emekçilerin Bağımsız Kitlesele Seferberliği İle Püskürtülebilir. Kayyım saldırıları iç savaşın bir parçasıdır; Cumhur İttifakı ayakta kaldıkça iç savaş bitmeyecek. O halde kayyım karşıtı eylemlerin amacına uygun bir çizgide ilerlemesi için sadece kitlesele eylemler vurgusu yapmak yetmez; hükümeti cepheden karşıya almak şart. Hükümeti süpürecek bir seferberlikten söz etmeden kayyım karşıtı eylemleri Millet İttifakı'na verilecek oya tahvil etmeye, bu eylemleri siyasi iktidar hedefinden yoksun bir protestoya çevirmek isteyenlerin kösteğinden kurtulmak mümkün değildir.

Erdoğan'ı Geriletme Stratejisi Zaten Çoktandır Gerileyen Erdoğan'ın İktidarda Kalmasına Hizmet Eder. Bu şartlarda "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi" adı altında Cumhur İttifakı'nın iktidarını tesis eden anayasa, tümüyle değişmeden mevcut durumu değiştirmek mümkün değildir. Çıkış yolunun ilk adımı mevcut anayasayı ve onunla tesis edilen siyasi iktidarı çöp sepetine atacak yeni bir anayasa yapmaktır. Yeni bir anayasa, mevcut anayasanın tarif ettiği Cumhurbaşkanlığı'nın hükmettiği parlamentodan çıkmaz. Yeni bir anayasa için sansürlü, barajsız, engelsiz seçimlerle bir kurucu meclis hedeflenmelidir. Böyle bir kurucu meclis AKP/MHP ittifakının iktidarı altındaki seçim sandıklarından çıkmaz.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Bağımsız Seferberliği ile Dayatılan Bir Kurucu Meclis Hedefi, Siyasi Tablonun Esaslı Bir Değişime Uğramasının Üzerinden Atlanamayacak Bir Kertesidir. Bu hedef için emekçilerin ve ezilenlerin siyasi seferberliği gerekir. Bu seferberliğin sağlanması, emekçilerin ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olanların, Cumhur İttifakı'nın Amerikancı rakiplerinin gölgesinden kurtarılmış bir siyasi çizgiyi takip etmesiyle sağlanabilir ancak. Bu güncel ve acil ödevin gereği, bu hedefi öne çıkaracak bağımsız ve birleşik bir siyasi seferberliğin sağlanmasıdır.

“31 Mart ve 23 Haziran'ın Galibi Amerikancı Muhalefet, Kaybedeni Emekçiler Ezilenlerdir” yazısının devamıdır.

Ama bu gidişatın aksi bir görüntü vermek için attığı adımlar da artık foyasını gizleyememektedir. Erdoğan'ın gerilemekte olduğu ve gerilerken iktidarda kalması yüzünden Türkiye'nin içinde debelendiği rejim krizini derinleştiren başlıca etkenlerden biri haline geldiği platformumuz tarafından vurgulanmaktaydı.

Bu süreçte Erdoğan'lı Türkiye'nin herhangi bir uluslararası güçle stratejik ortak olma imkanı kalmamıştır. Bir denge politikası yürütecek çapı ve imkanı da yoktur. Ayakta kalması Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa ve Almanya arasındaki uzlaşmazlıkların artmasına bağlıdır.

Emperyalistlerin ortaklaşa üstüne çullanacakları bir konjonktürden geçemediğimiz için şanslıdır. Zira içinden geçtiğimiz dönem sadece Türkiye içinde bir rejim krizi olarak siyasal krizler dünyanın dört bir yanında gelişmektedir. Amerikan geleneksel bürokrasisi ile Trump arasındaki çatışma, İngiltere'yi dış politikada kilitleyen Brexit tartışmaları, Avrupa Birliği'nin tutarlı bir para ve borç politikasından yoksun olması, AB mensubu ülkelerin verili siyasi yapısını çürüten yaygın göç krizi aslında aynı sürecin farklı vecheleridir. Bu durum sadece emperyalistler arasında paylaşım kavgasının kızışmasına yol açmıyor aynı zamanda başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin şimdilik tutarlı bir ulusal politika geliştirmesine de engel oluyor. Trump tüm müttefiklerini küstürerek, çok pahalı olduğunu sık sık hatırlattığı NATO'nun altını oyuyor. Aynı kilitlenmiş yüzünden Venezuela'daki darbe girişimini desteklerken, İran'a yeniden yaptırımlar uygularken ortada kalan ABD, tüm ambargo tehditlerine karşın Türkiye'nin S-400 füzelerini almasını engelleyemiyor. Kof pehlivan Erdoğan'ın dünya lideri pozlarına soyunmasına kriz dinamiklerinin büyüdüğü bu uluslararası konjonktür fırsat vermektedir.

Gelgelelim bu parçalanmışlık koşullarında Erdoğan bir denge politikası yürütmek için gerekli vizyona, çapa ve imkanlara da sahip değildir. Can havliyle bir Amerika'ya bir Rusya'ya yanaşarak, günübirlik ittifaklara bel bağlayarak ayakta kalmaktadır. Ama kendisinin destekleyen tüm sermaye gruplarını aynı anda mutlu etmesinin mümkün olmadığı bir dönemden geçmektedir. Erdoğan hızla gerilemeye devam etmektedir ve edecektir.

Bu durum bilhassa S-400 ve F-35'lerle ilgili krizde kendini göstermiştir. F-35 programında kimi parçaların üretimini üstlenmiş olan Türkiye S-400 siparişinin kesinleşmesiyle bu programdan çıkarılmış F-35 eğitimi alan pilotlar da eğitimden nerede yararlanacaklarını bilemeden dönüş yolunu tutmaktadır. Bu proje için Türkiye'ye yaptırılmış olan masraf da cabasıdır. Belli ki ABD S-400 rampalarıyla beraber kurulacak radarların bu füzelerin hedefi olmayacak şekilde üretilmiş olan F-35'leri incelenmesine izin verme niyetinde değildir. Öyle ya da böyle ne zaman ve nasıl uygulanacağı belli olmasa da bir ambargo ihtimali de ortaya çıkmış ve Demokles'in kılıcı misali mali sıkışıklığı giderek artan Erdoğan ve hükümetinin başının üzerine asılmıştır.

Öte yandan parası ödenmiş ve sevkiyatı başlanmış olan S400'lerin hangarlarda mı duracağı, kullanıma hazır hale getirilip getirilmeyeceği de henüz belli değildir; zaten hala nereye kurulacakları da tayin edilmiş değildir. Kesin olan tek şey bunların parasının ödendiği ve kuvvetle muhtemel komisyonlarının alındığıdır.

Üstelik Erdoğan'ın hem ABD'ye hem Rusya'ya yaklaşarak sürdürdüğü bu kıyakçı ticaret karşılığında diplomatik bir avantaj elde etmediği de aşıkardır. Zira sadece ABD ve Rusya değil, belli başlı Avrupalı emperyalist hükümetler de Doğu Akdeniz'deki doğalgaz aramalarında resmen tanıdıkları Kıbrıs'la birlikte hareket etmektedirler. Türkiye'nin bölgeye sevk ettiği ve şimdilik Akdeniz'de seyretmekle kalmış olan sondaj gemilerinin ise bir kaynak buldukları takdirde bile işletiminin KKTC üzerinden bu yatırımı yapan Türkiye'ye bırakılacağı, AKP çevresinin dahi hayallerine sığacak gibi değildir. Seçmenlerinin gözünü boya-maya ne kadar yeteceği de belli değildir.

Bunların yanısıra Fırat'ın doğusuna yapılacak ilan edilen yeni harekât konusunda da AKP medyasının yarattığı masal dünyası Erdoğan'ın sıkışmışlığını hafifletecek gibi değildir. Her şeyden önce, Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı harekâtları herhangi bir beklenen sonucu doğurmuş olsaydı zaten bu harekâta gerek olmaması icap ederdi. Öte yandan tam bu harekât haberleri uçurken Başur Kürdistan'da Peñçe harekâtının başlaması da söz konusu yeni harekâtın önem ve önceliği özellikle de gerçekleştirilebilirliği hakkında bir fikir vermeye yeter. Herhalükârda Rusya bu harekâta Afrin'de olduğu gibi yeşil ışık yakmış değildir. BAAS hükümeti ise tereddüt etmeden bu girişimi bir işgal olarak göreceğini ilan edip, bir TC konvoyunu vurarak ciddi olduğunu göstermiştir.

Aynı bağlamda Suriye'nin güneyinde TSK kontrolünde bir güvenli bölge yaratma konusundaki Erdoğan fantezilerine ABD'nin de razı olduğu masalı bir süre için AKP tabanını uyutmaya hizmet etse de bu konuda ne olacağını şimdiden görmek zor değildir. Bu onay olsa olsa TC'nin açık kapı politikasına son verilmesine ve Suriye'den Türkiye'ye oradan da Batı'ya kontrolsüz bir göç hareketinin önünün kesilmesine yönelik olsa gerektir. Buna AB üyelerinin de hararetle destek vereceğini düşünmek zor değildir.

AMERİKANCI MUHALEFETİN HAYALLERİ

Öte yandan Erdoğan'ın uluslararası plandaki tek sıkışmışlığının bunlarla sınırlı olmayacağını düşünmek de hayalperestlik olmaz. Ama bu hayal Erdoğan'ın devrilmesi için kendisi fazla bir gayret göstermeden “dış güçlerin” hareket etmesini bekleyen CHP'nin hayal dünyasını süslemektedir. Oysa CHP'nin bu hayali en fazla kendisinin kuyruğuna takılan solun paylaştığı bir hayaldir. Bu beklentinin ürettiği yegane sonuç ise Erdoğan'ı geriletmek için Millet İttifakı'ndan medet uman solun “uslu çocuk” rolüne git gide daha fazla alışmasıdır. Bu ise 7 Haziran 2015'te görüldüğü gibi Erdoğan'ı tek başına geriletmeye kabiliyetinde olan HDP ve etrafındaki solun etkisizleşmesinden başka bir sonuç doğurmamaktadır.

Zaten asıl gereklilik onu geriletmek değil devirmektir. Geri adım atarak Erdoğan'ı devirmek ise hiç mümkün değildir. Bu suretle yapılabilecek olan, Erdoğan'ın kendiliğinden elindeki iktidarı bırakmasını bekleyen Amerikancı muhalefeti güçlendirmenin ötesine geçemez. Nitekim 2019 yerel seçimlerinin başlıca dersi bu olmuştur. “AKP'yi geriletmeye” palavrasıyla MHP artıklarıyla destekli CHP'nin kuyruğuna takılanların planlarının beyhude olduğunu görmek için alim olmak da gerekmez. Zira bu Amerikancı gerici ittifak bile kendi başına iktidara talip değildir. Gözlerini AKP içinden çıkacak bir muhalefet ortağına dikip yerinde saymayı tercih etmektedir. Nitekim

şimdi Erdoğan'ın gerilemesi için bile AKP içinden kopuşların olması gerektiği kanaati yaygınlaşmakta, CHP/İP ittifakı bunu bekleyerek yavaşlarken sol hareket de bu kez AKP kökenli Erdoğan rakiplerinin kuyruğuna sürüklenmektedir. Bu şartlarda çoktardır gerilediği halde devrilmeyen Erdoğan'ın gerilemeye devam ederek saltanatını sürdüreceği öngörülmelidir.

Solda erken seçime bel bağlayanlar aç tavuk misali Gül-Davutoğlu oluşumlarının AKP'den kopacağı milletvekilleriyle Erdoğan'ı seçime zorlama hayalleri kurmaktadır. Gelgelelim böyle bir olasılık gerçekleştiği takdirde Gül ve Davutoğlu'nu bekleyen büyük bir açmaz söz konusudur. Siyasi ikballeri AKP'li seçmene yakın durmaktan geçerken, olası bir erken seçimde başarılı olmaları ise CHP-İyi Parti havuzuna dahil olmalarına bağlıdır. MHP'nin CHP ile ortak hareket etmeyi savunan kanadının sesi olan Akşener'den farklı bir durumda olan eski-AKP'liler açısından Millet İttifakı'na ilihak tercihi siyasi itihak anlamına gelecektir. Dahası huzur ve istikrar yanlısı bir kampanya ile AKP'li seçmenlerle arasındaki buzları eritme stratejisini izleyen Amerikancı muhalefetin erken seçim için bastıracağı bir durumu yoktur. Dolayısıyla erken seçimin Erdoğan'ın istediği ve uygun bulunduğu koşullarda geleceğini düşünmek gerekir.

Bununla birlikte AKP'den bir kopuş sonucunda Erdoğan'ın meclis içinde Cumhur İttifakı'nın desteği ile bile çoğunluğu yitirdiği bir durum devlet içinde yanılmayı artırarak rejim krizini büyütecektir. Meclisin Erdoğan üzerindeki basıncının artması Erdoğan'ı yumuşatmak şöyle dursun onun MHP'ye bağımlılığını artırarak daha da hukuksuz hareket etmesine yol açacaktır.

AMERİKANCI MUHALEFETİN AÇMAZLARI

Yerel seçimler sonrasında Amerikancı gerici rakiplerinin nihayet ilerlemeye başlamasıyla Erdoğan'ın gerilemekte olduğunu fark edenler asıl gerçeği görememekteler: Gerileyen Erdoğan'ı onun karşısında geri adım atıp rakiplerini kayıtsız şartsız destekleyerek devirmek mümkün değildir.

“Her şey güzel olacak” şırası siyasetimiz bir seçim kampanyası yürüten Amerikancı muhalefet 23 Haziran sonrasında İstanbul'u kaybeden Erdoğan'ın sandıktan gerekli mesajı çıkararak kendine çeki düzen verip yumuşama yolunu seçeceği hayallerini yayıyordu. Cumhur İttifakı'nın kayyım hamlesiyi birlikte bu hayallerin hiçbir geçerliliği kalmamıştır. İstanbul'u kaybeden Erdoğan'ın Diyarbakır'a daha zor kayyım atayacağı safsatası tuzla buz olmuştur. Zaten HDP'nin ve solun kayıtsız şartsız desteklediği ittifakın küçük ortağı “İğdir” HDP alacağına AKP'yi desteklerim” derken bu tutumunu ilan etmemiş miydi?

Bununla birlikte Erdoğan'ın kayyım saldırısıyla birlikte HDP'nin Millet İttifakı ile olan ilişkisinin bozulacağını sanmak doğru olmaz. Tersine hükümetin tüm bu saldırıları HDP ile Millet İttifakı arasındaki bağları -Akşener'in kayyımlara karşı tavır almayı reddetmesine ve “hükümetten izahat bekliyoruz” açıklaması yapmasına, Kılıçdaroğlu'nun “kayyımlar karşısında sokağa dökülmeye gerek yok!” ifadelerine rağmen- sıkılaştıracaktır. Zira bir yönüyle Erdoğan'ın iç savaşın bir parçası olarak gerçekleştirdiği sınır ötesi operasyonlar şovenizmin yükselmesine zerre hizmet etmiyorsa, HDP'yi terörist olarak gösterme çabası da tersine HDP hakkında mağdur bir aktör algısı yarattığı için onun burjuva muhalefetinin gözünde daha meşru bir aktör haline gelmesine yol açmaktadır.

Nitekim kayyım kararı alınır alınmaz daha önce bu konuda susup olan CHP ve İmamoglu kayyım karşısında açıktan tavır almıştır. Sadece

CHP değil Davutoğlu ve Gül'ün yanısıra Saadet Partisi dahi kayyımları kınamıştır. Bu bağlamda Akşener'in “izahat bekliyoruz” açıklamasını HDP'ye yönelik bir tutumdan ziyade kendi tabanını tarafsızlaştırma girişimi olarak görmek daha doğru olur. Bu durum tasfiyeciler için büyük bir fırsattır. Zira bu noktadan sonra tasfiyeciler 31 Mart öncesindeki kayyım saldırılarıyla bugünkü saldırılara verilen tepkiyi kıyaslayıp, HDP'nin izlediği “akıllı” ittifak politikasının sonucunda geniş bir cephenin oluştuğunu iftiharla savunma ve “Birleşik Mücadeleye Devam!” deme eğilimindedir. Bu durum solun geniş kesimlerinin gerici ittifakın kuyruğunda etmeye devam etmeye niyetli olduğu anlamına gelir.

Tam da bu nedenle Millet İttifakı'nın motor gücü olan CHP, kayyım saldırısını HDP'yi CHP'ye yedeklemek için bir fırsat olarak kullanmaya cesaret edebilmektedir. Aynı CHP büyük bir fırsatçılıkla hedefin İstanbul ve Ankara olduğunu söyleyerek kendisini kayyım karşıtı mücadelenin merkezine yerleştirmiştir. Böylelikle tıpkı 31 Mart sonrasında yaptığı gibi kayyım karşıtı eylemleri “İstanbul'a olası bir kayyım saldırısına fırsat vermemek” için hukuk sınırları içinde tutma çağrısı yapma imkanı da kazanmıştır.

Bu nedenle “Kayyımlara karşı birleşik mücadele” şırası bugün 31 Mart öncesindeki anlamını taşımamaktadır. “Kayyımlara hayır!” sloganı bugün Millet İttifakı'ndan Abdullah Gül'e Amerikancı muhalefetin şıradır. Hükümete karşı eylemli bir mücadele çağrısında bulunmadan yapılacak her türlü “kayyımlara karşı birleşik mücadele” çağrısı Amerikancı muhalefet cephesini büyütmeye çağrısı olarak algılanmalıdır. Devrimcilere düşen kayyımlara karşı eylemli mücadele çizgisini açtıkta hükümet ve Erdoğan karşıtı şıarlarla ve düzen güçlerinden bağımsız bir eylem çizgisi ile yükselecektir.

Erdoğan'ın artan saldırılarının Amerikancı burjuva muhalefeti ile HDP yönetimi arasındaki ilişkileri sıkılaştıracağından yola çıkarak Türkiye'nin iki partili bir sisteme doğru ilerleyeceği, Erdoğan'ın karşısındaki toplumsal muhalefetin Amerika'nın istediği gibi denetleneyeceği sonucuna varmak da doğru değildir. Cumhur İttifakı'nın AKP ve MHP'yi birbirine yakınlaştırıp, kaynaştırmadığı, hatta AKP'nin içinden kopuşlara yol açan gerilimler ürettiği gözler önündedir.

Gelgelelim asıl önemli olan Amerikancı muhalefetin çelişkileridir. CHP'nin asıl amacı bilhassa İmamoglu'nun zaferi sayesinde “Erdoğan'ı sandıkla, seçimler yoluyla alt etmek mümkün” fikrinin yayılması iken, bu zaferden emekçilerin ve ezilenlerin anladığı tam olarak aynı şey olmadı. Erdoğan'ın sandıkta alt edilebilir olduğu hakkında yapılan propagandadan kitlelerin anladığı CHP'ye oy vermek için bir sonraki seçimlere kadar sabretmek olmadı, olmayacak.

Önce 31 Mart'ta sonra da 23 Haziran'da daha büyük farkla sonuçlanan İstanbul seçimlerinde Amerikancı muhalefetin galibiyetleri Erdoğan'dan kurtulmak için CHP'ye bel bağlamış kesimlerin özgüvenlerini artırmış, sokağa çıkma kararlılıklarını büyütüştür. ODTÜ, Kaz Dağları, kayyımlara karşı eylemler bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Başka bir deyişle aksi yöndeki projeye karşı parlamentarist muhalefetin başarısı parlamentaristlerin ürkütüğü bir eylem çizgisini canlandırmaktadır. Kitlelerin artan eylem arayışları ile uzlaşmacı siyasal çizgi arasındaki çelişki aynı zamanda düzen partilerine angaje olmuş reformist hareketlerin çelişkisidir.

Erdoğan'dan parlamenter yollarla kurtulmak için üretilen nafile taktikler uğruna kendini siyasal mücadelenin dışına çeken solcular Erdoğan'ın bütün saldırı ve tehditlerine rağmen yapamadığını, kendi kendilerine yapmaktadırlar. Son seçimlerin ibretle ezberlenecek derslerinden biri, HDP başta olmak üzere onun peşinde CHP/İP ittifakının kuyruğuna takılanların siyaset sahnesinin dışına koşar adım çıkmakta olduklarının bariz biçimde görülmesi olmuştur. HDP ile birlikte solun kendilerini siyasetin saha kenarına çekmesi sadece burjuva siyaset öznelinin marifeti olarak görülmemelidir. Asıl etken bu akımlara damgasını vuran tasfiyeci oportünizmdir.

70'li yıllara damga vuran "Kahrolsun emperyalizm!" şiarı bilhassa ABD'yi hedef tahtasının merkezine yerleştirirdi. Bugün bu tutumu hatırlatıp, bunun bayraktarlığını yapmaya cüret edebilen neredeyse kalmamış gibidir. ABD, planlarına müteaddit olarak köstek olan Erdoğan'dan kurtulmak istemektedir. Ama kendi sorunları/krizi nedeniyle onu devirecek bir hamle yapamamaktadır. Buna karşılık bu koşullarda siyasal anlamda özgül ağırlığı artmakta olan soldaki özneler de tam bir felçleşme halindedir. Bizzat kendi eylemleriyle ve kendi hedefleri doğrultusunda Erdoğan'ı alaşağı etme cesaretini gösteremeyenler mirasçısı olduklarını iddia edebilecekleri 71 devrimcilerinin en temel ve ortak yanını terk edecek kadar cüretkâr olabilmektedir. Tasfiyeci oportünizmin bu cüreti soldaki akımların politik olarak tasfiye olduklarının en çarpıcı ifadelerinden biridir. Ama aynı zamanda bu akımların büyük açmazına işaret eder. Toplumun bağrında devrimci dinamikler rejim krizinin de etkisiyle büyüyüp,

kitlelerin eylem arayışı artarken, soldaki devrimci güçler içinde açık sınıf uzlaşmacılığı karşısındaki huzursuzluk büyümektedir. Devrimci bir siyasal çıkışa yönelik arayışlar artarken sol hareketlerin yönetici organları kendilerini tümüyle Amerikançı muhalefete ve güdümündeki liberal tasfiyecilere bağlanmış durumdadırlar.

Oysa 23 Haziran seçimlerinin ardından reformistlerin ve CHP'nin beklediği sonucun çıkmadığı da bellidir. Kitleler bu sonuçlardan Erdoğan'ı sandıkta yenelim sonucuna varmadıklarını, gecikmeksizin muhtelif vesilelerle sokağa çıkarak kitle eylemlerine itibar ederek göstermeye başlamıştır. Kaz Dağı, ODTÜ bunun birer örneğidir. Tek örnekler de değildir ve öyle kalmayacağı anlaşılmaktadır. Ne var ki bu tür kendiliğinden gelişmelerin aniden parlayabileceği gibi hızla geri çekildikleri de malumdur. Bu kendiliğinden eğilimleri siyasal bir tepkiye, kendiliğinden tepkileri de siyasal eylemlere büyütmek için devrimci bir önderlik gerekir.

İÇ SAVAŞTAN KAÇANLAR İÇ SAVAŞIN KURBANİ OLURLAR

Birinci Emperyalist Savaş'ta bu tutum devrimcilerin oportünistlerden olduğu kadar merkezilerden de ayrışmasını sağlayan temel bir katalizör olmuştur. Bugün bizim koşullarımız da bunu bir ayrıştırıcı tutum olarak öne çıkarmayı gerektiren, elverişli koşullardır. En asgari demokratik kazanımın dahi devrim olmaksızın gerçekleşemeyeceğini vurguladığımız, solun neredeyse tamamının iç savaş ve devrim öcüsüyle her türlü sınıf uzlaşmasını mazur gösterdiği koşullar altında Erdoğan'ın açtığı savaşın bu savaştan kaçarak, bu savaşı yok sayarak boşa çıkarılmayacağını vurgulamak, savaşın barış talep ve temennileriyle durdurulamayacağını öne çıkarmak bugün açısından yaşamsal önemdedir.

Savaş koşullarında devrimcilik yapılamayacağı tespiti ise merkezci oportünizmin devrim kaçınılığının başlıca örtüsüdür. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da en revaçta olan oportünizm kılıfı da bu pasifizmin damgasını taşımaktadır. Sınıf mücade-

lesi vermek için barış koşullarının sağlanması gerektiği bahanesinin arkasına sığınan oportünistler aslında sosyalizme barışçıl geçiş ütopyasının savunucularıdır. Bunların karşı devrimci karakterini teşhir etmek için kolları sıvamanın tam zamanıdır. Ama bunu yapmanın bir devrimci, bir de doktriner yolu vardır. Bizim açımızdan doktrinerler pasifist ve reformist madalyonun öteki yüzündeki oportünistleri oluşturur.

Bu bakımdan askeri devrim stratejilerine karşı Bolşevik ayaklanma stratejisini benimseyen komünistlerin sadece pasifistlerden değil aynı zamanda sınıfsız topluma giden yolun önünü açmaya engel olan bu oportünistlerden de ayrı durması gerekir. Sadece yaşadığımız topraklarda değil dünya çapında en büyük silahlı hareketlerden birini temsil eden PKK'nın barış çizgisini savunduğu koşullarda bununla boy ölçüşebilecek bir hareketi hayal dahi edemeyen solcuların bezgin ve karamsar bir biçimde pasifizme savrulmaları anlaşılır bir ruh halini ifade eder. Ama bu ruh halinin ardında reformizm ve pasifizmin cazibesinden ziyade Bolşevik ayaklanma stratejisinin çoktan unutulmuş olması gelir. Bu koşullarda komünistlerin ödevi bu stratejiyi ve onu gerçekleştiren Bolşevik nitelikte bir partiye olan ihtiyacı öne çıkarmak olmalıdır.

Bolşevikler savaşa karşı ne yapmışlardı?

Tarihin çok da uzak olmayan fakat sanki çok eskilerde kalmış gibi anlatılan zamanlarına 1905'lere, 1917'lere döndüğümüzde bulacaklarımız bize bu mesele ile ilgili en açık ve net cevapları vermektedir.

"Kapitalistler dünyayı hınzırlıkları nedeniyle değil, ulaştıkları yoğunlaşma düzeyi kar sağlamak için onları bu yola zorladığından paylaşıyorlar. Dünyayı da 'sermayeleri', 'güçleri' oranında paylaşıyorlar; çünkü kapitalizm ve meta üretimi altında başka bir paylaşma yöntemi olamaz. Güç de ekonomik ve siyasal gelişmelere bağlı olarak değişiyor. Olanları anlayabilmek için, güç ilişkilerindeki değişikliklerin hangi sorunları çözdüğünü bilmek gereklidir. Bu değişikliklerin salt ekonomik mi, yoksa ekonomik olmayan (örneğin askeri mi) karakterde mi olduğu sorunu, kapitalizmin son aşaması ile ilgili temel görüşleri değiştirecek ikincil bir sorundur. Kapitalist gruplar arasındaki mücadelenin içeriği sorunu yerine, bunların (bugün barışçı, yarın savaşçı ve öbür gün yine savaşçı olacak) biçimlerini sorun etmek bir bilgiç durumuna düşmektir." (Lenin, Emperyalizm, TE, C.22, s.273)

Lenin'in bu sözleri bundan yıllarca önce söylenmiş de olsa bugün tüm canlılığıyla geçerliliğini korumaktadır. Sadece bu sözler değil; bolşevikler tarafından savaş karşısında alınan tutum da en az aynı derecede bugün yapılamaması gereken işlere ışık tutmaktadır.

Ne 1905'te Japonya-Rus savaşında, ne de birinci dünya savaşı sürecinde Bolşevikler, Rusya'nın "düşmanları" karşısındaki zaferi için mücadele etmemişlerdir. Aksine Rusya'nın düşmanları tarafından yenilgiye uğratılmasını hiç değilse zayıf düşürülmesini bir devrim fırsatı olarak görmüşlerdir. Ama savaş zamanı Rusya'nın yenilgisi için emperyalist düşmanla-

ından medet umma gibi bir beklemeçilik içine de girmemişlerdir. Savaşa karşı bozgunculuk yaparak, askerleri silahlarını kendi subaylarına çevirmeleri için örgütlemişlerdir. Bunu yapabilmek için de bugünkü savaş karşıtları gibi "askere gitme, kardeş kanı dökme" sloganlarıyla işçi sınıfını oyalamaya asla itibar etmemişlerdir.

Bolşevikler sadece savaş alanına sürülen işçileri, köylülere değil, cephe gerisinde kalanları da bozgunculuğa yapmaya kıskırtmışlardır. Çünkü bozgunculunun sadece muharebe meydanında yapılmayacağını hatta en zor orada yapıldığını herkesten çok onlar bilmekteydi.

Askerin kılık kıyafetini dikmekle yükümlü olanlar; kullanacağı silah ve cephaneyi üretenler, savaş araçlarının bakım ve tamiratını yapanlar; ulaşım ve iletişim ağında çalışanlar en az elinde silahlı tutan asker kadar bozgunculuk yapmaya müsaittir. Üstelik askerler ancak savaş zamanında öne çıktıkları halde bu kesimlerde çalışanlar barış zamanında da savaşa için çalışmaktadırlar. "Barış zamanında" savaşa karşı mücadeleyi askere gitmemekle sınırlı görenler savaş zamanı geldiğinde de bu alandaki görevlerinin farkına varmayacaklardır.

Oportünistler "barış zamanında savaşa karşı mücadele savaş zamanında barış için mücadele" kısır döngüsünün şampiyonlarıdır. Bolşeviklerin izinde gidenlerin şiarı ise "emperyalist savaşa karşı da emperyalist barışlara karşı da sınıf mücadelesi"dir.

Dünyanın neresinde olursa olsun kapitalistlerin yerel, bölgesel, ya da dünya çapındaki tüm savaşlarına verilecek tek cevap sınıf savaşımıdır. Iraklıların, filistinlilerin, Kürtlerin, Türklerin tüm dünya halklarının kurtuluşu ancak sınıf savaşına son verecek proleter devrimlerle mümkündür. İnsan hakları savunucularının, barışseverlerin, muğlak laflar söyleyen-

lerin en çok korktukları savaş işte bu savaştır. Sınıf savaşının nihai hedefe varmasına önderlik edecek bir devrimci parti ise mevcut değildir. Komünistler savaşın kapıya dayanmasını beklemekten ve usanmaksızın bu gerçeği hatırlatmak ve bu ihtiyacın karşılanması için mücadele etmekle yükümlüdür.

"Savaş zamanlarında binlerce insan ölüyor! Sömürülen yığınların sırtındaki sömürü ve basıncı bin kat artırıyor. Buna sessiz mi kalacağız?" diyenleri şimdiden duymak mümkündür. Bu bahaneyle emperyalist savaşlarda taraflardan birine yahut diğerine yamanmaktan başka yol olmadığına kanaat getirenler hiç eksik olmamıştır. Bu gibilerin en iyi niyetli olanları ise, komünistlerin söylediklerinin doğru olduğunu ama bugünün koşullarında bu doğru politikaları hayata geçirecek bir devrimci parti olmadığı için yahut varolanların bolşevikler kadar güce sahip olmadıkları için oportünist manevralara razı olmak gerektiğini savunanlardır. Ama bunlar diğerlerinden daha masum değildir. "Madem böyle bir eksiklikten dem vuraçaktınız; niçin bu bahaneyle sınırlamak için bugün beklediniz?" diye sormak lazım onlara.

Ciddi dönemeçlere gelmeden evvel pupa yelken gidiyormuş edasıyla hareket edip tam sorumluluk alma zorunluluğu kapıya geldiğinde yetersizliklerini itiraf etme alışkanlığına sahip olanların kritik dönemeçlerde tuttukları yol daima açıktan açığa oportünistlik yapanlarla aynıdır.

Barış zamanlarında burjuvazi için çalışıp, yaşayanların savaş zamanlarında da yine onlar için ölmek durumunda bırakılmasına şaşırmanın gerek. Ama barış zamanında zaferden zafere koşuyormuş gibi davrananların savaş zamanlarında suspus olmasına da hayret etmemeli.

Şaşırılmayacağı demek hiçbir şey yapmayacağız demek değildir. Çıkılan yol meşakkatli ve uzun bir yoldur. Bu yolu bir çırpıda aşırarak bir formül henüz insanlık tarafından keşfedilebilmiş de değildir. Dolayısıyla bu yolda ısrarlı bir biçimde yürümekten vazgeçip "çözüm" yaratamayacak işlerin peşine takılarak vakit kaybetmemek gerekir.

Esas yapılması gereken emperyalist savaşları proletaryanın egemen devletlere karşı savaşa çevirecek olan temel aracı yaratmaktır. Bunu yapabilmek için de bu aracı insanlığın kurtuluşu yolunda kullanılacak maharete sahip biricik toplumsal güç olan proletaryanın en devrimci kesimleri arasında yuvalanmak ve örgütlenmek üzere bilinçli ısrarlı ve kararlı bir mücadele çizgisini elden bırakmamak gerekir. Komünistlerin parti birliği için mücadele edenler bolşeviklerin izinden giden bir devrimci enternasyonalist partinin önderliği olmadan savaşa nihai olarak son verilmeyeceğini lafta değil ciddi ve samimi olarak savunmaktadır. Bu demektir ki mevcut durumda yaklaşan savaşlardan hiçbirini sonuncu savaş olmayacaktır. Bu nedenle barış zamanında da savaş zamanında da komünistlerin öncelikli ödevi değişmeyecektir. Bu ödevin ışığında önlerine koydukları işler ve üstlendikleri sorumluluklar değişmeyecektir. Gerek barış koşullarında gerekse de savaş koşullarında bu koşulları aynı amaç doğrultusunda ve ilkelerinden şaşmadan istismar ederek parti yolundaki hazırlık faaliyetini sürdürmek savaşlara gerçekten son verebilmek için yapılması gereken en ciddi ve en sahici iştir. Bu yolda adımlarımızı şaşırmadan yürümeye devam edeceğiz.

31 Mart Ve 23 Haziran'ın Galibi Amerikancı Muhalefet, Kaybedeni Emekçiler Ezilenlerdir

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimlerinin tekrarlanmasıyla birlikte 2015'te 7 Haziran'dan 1 Kasım'a uzanan sürece dair hafızalar tazelenmeye başladı. İki süreç arasındaki bağlar herkes tarafından değilse de kurulmaya başlandı.

Bununla birlikte çoktan beri bir rejim krizi tespitini yapan ve 7 Haziran 2015'te Erdoğan'ın ilk sandık yenilgisini almasından ve MHP ile koalisyon yoluna girmesinden itibaren bir iç savaş tespiti yapan KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin bu seçimleri ve sonrasını bu kavramlarla ele alma zorunluluğu vardır. Bu bağlamda en önemli hususlardan biri de KÖZ'ün öteden beri yaygın tevatüre inat vurguladığı "Erdoğan geriliyor" saptamasıdır.

Erdoğan Türkiye'de süregelen bir rejim krizinin damgasını vurduğu bir konjonktürde gerilemekte ve gerilediği halde devrilmeyeceği için bu krizin derinleşmesine yol açmaktadır. Öte yandan zayıflayan ve sonuç alamayan bir hükümet ile ve kendisinin başlattığı, sınır ötesine de taşımak zorunda kalarak sürdürmeye mecbur olduğu bir iç savaş gerçeği vardır. Bu gerçekler akılda tutulmadıkça ne 23 Haziran İstanbul seçimine varan süreç ve sonrasını, ne de bu iç savaş saldırısı karşısında barış çığlıkları atarak savaştan kaçabileceğini sanan Türkiye solunun büyüyen devrimci dinamikler karşısındaki konumunu anlamak mümkün olur.

Erdoğan'ın 31 Mart seçimlerinde elindeki büyükşehir belediyelerinin çoğunluğunu yitirmesiyle rejim krizi bu sefer hükümetle belediyeler arasında da bir boyut kazanarak derinleşmişti. Türlü yalpalamaların ardından günlerce tamamlanmayan İstanbul seçimlerinin, YSK tarafından hukuksuz bir şekilde iptal edilmesi ise bir yönüyle Erdoğan'ın kendisini ateşe sürükleyen Bahçeli'ye artan teslimiyetini ve iç savaş uygulamalarının boyutlanarak sürdüğünü gösterdi. Ama aynı zamanda Türkiye'deki burjuva demokrasinin en temel ve istikrarlı kurumu olan seçim kurumuna olan güveni öncekilerle kıyaslanamaz bir şekilde sarsarak rejim krizinde yeni bir evrenin yolunu açtı.

6 Mayıs'taki iptal kararının ardından muhalefetin önünde iki seçenek duruyordu: boykot yahut tekrar seçim, yani Erdoğan'a teslimiyet.

Boykot seçeneği, Erdoğan gidene dek seçimleri emekçilerin gündeminden çıkaracak, Erdoğan'a karşı kitlesel bir eylem dalgasının yolunu döşeyecekti. Bu, bir iç savaş koşullarında emekçilerin Erdoğan'ın karşısına eylemli bir kutup olarak çıkması ile eksik üçüncü koşulun da sağlandığı, fiilen devrimci duruma ilerleyen bir süreç anlamına geliyordu. Seçimlere girmek ise Erdoğan'a ve seçim kurumuna 6 Mayıs'tan beri yitirilen meşruiyetini yeniden kazandırmak anlamına geliyordu.

Her türlü devrimci gelişmeye karşı olan ve esas olarak iç savaştan kaçarak Erdoğan'dan kurtulma hayalini yayan Amerikancı muhalefet elbette boykot kararını gündemine bile almadı. "Seçimlere katılmazsak İstanbul'u Erdoğan'a hediye etmiş oluruz" demagojisinin arkasına sığındı.

Seçimleri Millet İttifakı'nın kazanması durumunda emekçilerin neyi kaybedecek olduğunu hasıralı etti. Kaçan fırsat iç savaşta emekçilerin bağımsız ve devrimci eylemini geliştirme imkanıydı.

Sonuçta Erdoğan'ın muhtaç olduğu zaferi elde edemediği bir gerçek olsa da hem 31 Mart'ın hem de 23 Haziran'ın galibi halk değil, Amerikancı burjuva muhalefeti oldu. 31 Mart yerel seçimlerinde Kürtlerin ve solun öyle ya da böyle etkisi altındaki kitlelerin kayıtsız şartsız desteğini alan İyi Parti/CHP ittifakı kendi başlarına kazanamadıkları ve kazanamayacakları bir çok büyük ve küçük belediyeyi AKP'nin elinden almayı başardı. Bunu özellikle de hiçbir yasal dayanağı olmadan tekrarlanan İstanbul seçimlerini Ekrem İmamoğlu'nun bir kez daha büyük farkla alması takip etti. "Her türlü fedakarlığı" yaparak bu ittifakı destekleyen ve zaten kendilerine ait bir zaferden söz etmesi mümkün olmayan muhtelif sol akımlar bu zaferi sanki kendilerinin gibi kutlayarak siyaset sahnesinin saha kenarına çıkmanın avuntusunu bu kutlamalarda aradı.

Elbette asıl Millet İttifakı bu sonuçları bir zafer olarak kutlama hakkına sahipti. Neticede devrimci dinamiklerin yeni bir boyut kazanması ertelenmiş, Erdoğan'dan sandık yoluyla kurtulma hayallerini yamak yeniden mümkün olmuştur. Onların zaferinde belirleyici bir etkisi olduğu herkes tarafından teslim edilen HDP ve onun peşinden sürüklenen kesimlerin kitlesi de bu kutlamalara katılarak avundu.

"AKP'ye kaybettirme" hedefiyle Millet İttifakı'nın kuyruğuna takılanlar 2019 yerel seçimlerini kendi zaferleriyle kutlayamadıkları için AKP-MHP ittifakının yenilgisini kutlamakla yetindiler. Düşmanlarının zaferini kutlamanın trajik-komik ikliminde yeni yenilgilerin taşları döşenmiş oldu.

Oysa Millet İttifakı'nın bir bileşeni olarak hareket etmediği Tunceli Belediye Başkanlığı se-

çimleri bir yana, solun kendi payına sayacağı bir zaferi olmadı. Kaldı ki Tunceli belediyesinin HDP'den alınıp TKP listesinden seçime giren Maçoğlu'na geçmesinin de bir başarı olarak kutlanması anlamsızdır. Zira Cumhuriyet veya Millet İttifakları'ndan değil solun bir diğer bileşeninden alınan bir belediye söz konusudur. Maçoğlu'nun daha önce çok başarılı sayılan Ovacık Belediyesi de bu furyada CHP'ye hediye edilmiş oldu. HDP de elindeki 105 belediyeden 65'ini geri alıp 40'ını kayımcılara bırakmak zorunda kaldı. Bu şartlarda İmamoğlu'nun İstanbul'daki konumuna zarar vermeme kaygısıyla kayyım saldırıları ve mazbata gasplarının hepsi sessizlikle geçiştirildi. "Bağrına taş basmak" bu olsa gerekti.

Bu maddi ve manevi kayıplar göz önüne getirildiğinde solun yerel seçim sürecindeki asıl yenilgisinin kaybedilen belediyeler olmadığı açıktır.

Millet İttifakı'nın seçimlerde başarı kazanmasının koşulu HDP'lilerle Akşenercileri, CHP'li laik ulusalcılarla Saadet Partilileri aynı adayın etrafında birleştirmektir. Bu birlik siyaset yapan değil siyasetten kaçan, sürekli toplumdaki gerici hassasiyetlere göz kırpan bir aday ve platform çerçevesinde sağlanabilirdi. İmamoğlu bu role en uygun adaydı.

Burjuva partilerinin yabancı olmadığı bir tutum HDP'nin kuruluşundaki tüm iddialarından hatta kendi kimliğinden vazgeçmesini, İmamoğlu'nu desteklemiyormuş gibi yaparak desteklemesini şart koşuyordu. Öyle de oldu. Millet İttifakı İstanbul'u kazandı, çünkü sol hareket politik bağımsızlığından, bağımsız eylem yapma kapasitesinden feragat etti. Sol açısından asıl yenilgi ve gerileme tam da bu noktadadır. Bunu 12 Eylül cuntasının uygulamayı beceremediği "karıştır barıştır" politikasının bir anlamda gerçekleşmesi olarak da görmek mümkündür.

2007-2015 arasında iktidar hedefinden yoksun tasfiyeci bir sosyal muhalefet platformu olmaya niyetlenen BDP-HDK-HDP, bu süreçte iktidar kavgasına tutuşmuş burjuva bloklarından bağımsız kalabildiği için umduğundan kat be kat fazla güç kazandı, 7 Haziran 2015 seçimlerinde "Seni Başkan Yaptırmayacağız!" çizgisiyle yürütülen seçim kampanyası ve bu kampanya sonucunda Erdoğan'ın hükümet kuramaz hale gelmesi de bu çizginin doruk noktasıydı. Dün "Seni Başkan Yaptırmayacağız!" diyenler bugün "İmamoğlu'nu biz başkan yaptırдық!" çizgisine gerilemişlerdir. Tüm siyasi hesapları da İmamoğlu'nun 2023'te Erdoğan'ı yenerek başkan olmasıdır. Bu yüzden de tüm siyasi mücadelelerini (daha doğrusu siyasetsizliklerini) Millet İttifakı'na zarar vermemek üzerine kurmaktadırlar.

31 Mart-23 Haziran arasında "halkın iradesine darbe vurulamaz, İmamoğlu meşru başkandır" diyerek burjuva demokrasinin ve seçimlerin zedeleneceğini onarmaya çalışan solun bugün yöneltebileceği en radikal talep kendisinin pasif kalacağı bir erken seçim talebi olabilir ancak.

İstanbul'u Millet İttifakı'na hediye eden sol, siyasi iddialarını toptan yitirmiş, HDP'nin içindeki ve dışındaki kesimiyle bir bütün olarak bir erken seçim partisine dönüşmüştür. Bu tabloya bakıp solda zafer sarhoşluğuna kapılmanın hiçbir dayanağı olmadığı açık olmalıdır.

İÇ SAVAŞ SÜRERKEN REJİM KRİZİ DERİNLEŞİYOR

31 Mart'ın ardından Erdoğan'ın gerilediğine hükmedenlerin onun zaten gerilemekte olduğunu fark etmediklerini gösteriyorlar.

Aslında hala saraydaki iktidarını koruduğuna şükreden Erdoğan'ı heveslendiren bir tablo söz konusudur. Her ne kadar Erdoğan alıştığı balkon konuşmalarından birini yapamadıysa da, taraftarlarına "yıkılmadım ayakta'yım" mesajını verme fırsatını da değerlendirmektedir. Zira iddia edilenlerin aksine, belediyeleri, bilhassa İstanbul'u kaybederse iktidarının sınırlanacağı hakkındaki beklentiler boşa çıkmıştır.

Nitekim AKP'nin elinden belli başlı rant kaynaklarını alarak Erdoğan'ın zayıflatılacağı hayaline kapılan reformistlere inat, Erdoğan seçim sonrasında ilk hamlelerini yaptı. Kendi partisine git gide daha az hakim olabilirken, Merkez Bankası'nda ve başka alanlarda yaptığı yeni atama ve görevden almalarla güç kaybetmediğini ve hala kendi bedenine göre diktiği cumhurbaşkanlığı kıyafetinde ve sarayında olduğunu göstermeye koyuldu. Erdoğan devlet kurumlarından kendisine gelen tepkiyi onların yetkilerini üstlenerek göğüsleme, böylelikle bu kurumları devre dışı bırakarak rejim krizini derinleştirme işlevini sürdürmektedir.

Besbelli bu tablo yeni kayyımların yolunu döşemeye müsait bir tablodur. Nitekim Erdoğan iç savaşı yavaşlatmayacağını Diyarbakır, Van ve Mardin'e atadığı kayyımlarla bir kez daha gösterdi.

Yürüttüğü iç savaş onu iktidarda tutmaya devam etse de gerileyişini yavaşlatmak şöyle dursun, rejim krizini derinleştirmektedir.

Erdoğan, gerilemekte olduğu için yeni bir seçim başarısını Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı operasyonlarıyla sağlama hevesine kapılmış hevesi kursağında kalmıştı. Şimdi de yerel seçimlerdeki kayıplarını telafi etme umuduyla ve bilhassa artık mutlak surette mahkum olduğu MHP'nin gönlünü hoş etmek üzere Pençe harekâtına ve sonraki harekâtlara girişti. Bu harekâtların patinaj yapmaya başladığı bir süreçte bu sefer Fırat'ın doğusuna bir harekâten müjdesini verdi. ABD ve Rusya'nın yanı sıra BAAS hükümeti de sert tepki verdi ve daha bu harekât başlamadan TSK birliklerinin eskortluk ettiği ÖSO konvoylarını vurarak ilk işareti verdi.

Ağustos ayı içinde mutlaka başlayacağı ilan edilen bu harekâtin öne daha başlamadan kesilmekteyken, Erdoğan'ın beklenen hamlesi geldi: Daha önceki kayyımların şatafatlı israf abideleri temizlenmeden Diyarbakır, Mardin ve Van belediyelerine valiler kayyım olarak atandı. Bundan anlaşılması gereken ilk şey Erdoğan'ın ne kadar kural tanımaz bir diktatör olduğu olmasa gerekir. Zira değneksiz köyde köpek misali zaten bu tutumu bir prestij kaynağı olarak gören Erdoğan'ın elinde "yıkılmadım ayakta'yım" mesajını vermesi için başka fazla seçenek kalmış değildir.

Yazının devamı 3. sayfada